

•เขียนโดย manager•

•วันอาทิตย์ที่ 01 ธันวาคม 2013 เวลา 18:15 น. • - •แก้ไขล่าสุด • •วันอาทิตย์ที่ 01 ธันวาคม 2013 เวลา 18:29 น. •

แม้สวดกุสลามามาก หากผู้ตายไม่ทำความดีก็ไปนรก ๖. ภูมกสูตร ว่าด้วยผู้ทำอกุศลกรรมบถ ๑๐ ย่อมเข้าถึงอบาย [๕๙๘] สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ ปาวาริกอัมพวัน ใกล้เมืองนาฬันทา ครั้นนั้นแล นายบ้านนามว่าสิพันธกบุตรเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ถวายบังคมพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้า ว่าข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกพราหมณ์ชาวปัจฉาภูมิมิ คมโชน้ำติดตัว ประดับพวงมาลัยสาหร่ายอบน้ำทุกเช้าเย็น บำเรอไฟ พราหมณ์เหล่านั้นชื่อว่ายังสัตว์ที่ตายท่าทะเลแล้วให้ฟื้นขึ้นมา ให้รู้สีกตัว จูงให้ขึ้นสวรรค์ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า สามารถการทำให้สัตว์โลกทั้งหมด เมื่อตายไป ไปถึงที่สุดดีโลกสวรรค์ได้หรือ พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า ดูก่อนนายคามาณี ถ้าอย่างนั้น เราจักย้อนถามท่านในข้อนี้ ปัญหาควรแก่ท่านด้วยประการใด ท่านพึงพยากรณ์ปัญหาข้อนั้นด้วยประการนั้น ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน บุรุษในโลกนี้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ มากไปด้วยอภิชฌา มีจิตพยาบาทมีความเห็นผิด หมุ่มหาชนมาประชุมกันแล้ว พึงสวดวิงวอน สรรเสริญ ประณมมือเดินเวียนรอบผู้นั้นว่า คือบุรุษนี้เมื่อตายไป จงเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน บุรุษนั้นเมื่อตายไป ไปถึงสุคติโลกสวรรค์เพราะเหตุการณ์สวดวิงวอน เพราะเหตุการณ์สรรเสริญ หรือเพราะเหตุการณ์ประณมมือเดินเวียนรอบดังนี้ หรือ.

คา. ไม่ใช่อย่างนั้น พระเจ้าข้า.

[๕๙๙] พ. ดูก่อนนายคามาณี เปรียบเหมือนบุรุษโยนหินก้อนหนาใหญ่ลงในห้วงน้ำลึก หมุ่มหาชนพึงมาประชุมกันแล้วสวดวิงวอนสรรเสริญ ประณมมือเดินเวียนรอบหินนั้นว่า ขอจงไหลขึ้นเกิดท่านก้อนหิน ของจลยขึ้นเกิดท่านก้อนหิน ของจขึ้นบกเกิดท่านก้อนหินท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน ก้อนหินนั้นพึงไหลขึ้น พึงจลยขึ้น หรือพึงขึ้นบก เพราะเหตุการณ์สวดวิงวอน สรรเสริญ ประณมมือเดินเวียนรอบของหมุ่มหาชนบ้างหรือ.

คา. ไม่ใช่อย่างนั้น พระเจ้าข้า.

พ. ดูก่อนนายคามาณี ฉะนั้นเหมือนกัน บุรุษคนใดฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ มากไปด้วยอภิชฌา มีจิตพยาบาท มีความเห็นผิด หมุ่มหาชนพึงมาประชุมกันแล้วสวดวิงวอน สรรเสริญ ประณมมือเดินเวียนรอบบุรุษนั้นว่า ขอบุรุษนี้เมื่อตายไป จงเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ก็จริง แต่บุรุษนั้นเมื่อตาย ไปถึงอบาย ทูคติ วินิบาต นรก. ว่าด้วยผู้เว้นจากอกุศลกรรมบถ ๑๐ ย่อมเข้าถึงสวรรค์

[๖๐๐] ดูก่อนนายคามาณี ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน บุรุษในโลกนี้เว้นจากปาณาติบาต อทินนาทาน กาเมสุมิฉฉาจาร มุสาวาทปิสุณาวาจา ผรุสวาจา สัมผัส์ปลาปะ ไม่มากไปด้วยอภิชฌา มีจิตไม่พยาบาทมีความเห็นชอบ หมุ่มหาชนพึงมาประชุมกันแล้วสวดวิงวอน สรรเสริญประณมมือเดินเวียนรอบบุรุษนั้นว่า

•เขียนโดย manager•

•วัน•อาทิตย์•ที่ 01 •ธันวาคม• 2013 เวลา 18:15 น. • - •ค่ำที่สุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 01 •ธันวาคม• 2013 เวลา 18:29 น. •

ขอพูนขึ้นเมื่อตายไป จงเข้าถึงอบายทุกติ วินิบาต นรก ทานจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน พูนขึ้นเมื่อตายไปพึงเข้าถึงอบาย ทุกติ วินิบาต นรก เพราะเหตุการสวดวิงวอน สรรเสริญ หรือเพราะเหตุการประนมมือเดินเวียนรอบของหมู่หาชนบ้างหรือ.

คา. ไม่ใช่อย่างนั้น พระเจ้าข้า.

[๖๐๑] พ. ดูก่อนนายคามณี เปรียบเหมือนบุรุษลงยั้งห้วงน้ำลึกแล้ว พึงทุบหม้อเนยใสหรือหม้อน้ำมัน ก้อนกรวดหรือก้อนหินที่มีอยู่ในหม้อนั้น พึงจกลงเนยใสหรือน้ำมันที่มีอยู่ในหม้อนั้นพึงลอยขึ้นหมู่หาชนพึงมาประชุมกันแล้วสวดวิงวอน สรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบเนยใสหรือน้ำมันนั้นว่า ขอจงจกลงเกิดท่านเนยใสและน้ำมันของค่างเกิดท่านเนยใสและน้ำมัน ขอจงลงภายใต้เกิดท่านเนยใสและน้ำมัน ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน เนยใสและน้ำมันนั้นพึงจกลงค่าง พึงลงภายใต้ เพราะเหตุแห่งการสวดวิงวอน สรรเสริญ หรือเพราะเหตุการประนมมือเดินเวียนรอบของหมู่หาชนบ้างหรือ.

คา. ไม่ใช่อย่างนั้น พระเจ้าข้า.

พ. ดูก่อนนายคามณี ฉะนั้นเหมือนกัน บุรุษใดเว้นจากปาณาติบาต อทินนาทาน กาเมสุมิฉฉาจาร มุสาวาท ปิสุณาวาจา ผรุสวาจา สัมผัสปลลาปะ ไม่มากไปด้วยอภิชฌา มีจิตไม่พยายบาท มีความเห็นชอบหมู่หาชนจะพากันมาประชุมแล้วสวดวิงวอน สรรเสริญ ประนมมือเดินเวียนรอบบุรุษนั้นว่า ขอพูนขึ้นเมื่อตายไป จงเข้าถึงอบาย ทุกติ วินิบาต นรก ก็จริง แต่บุรุษนั้นเมื่อตายไปพึงเข้าถึงสุดดีโลกสวรรค์.

[๖๐๒] เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอย่างนี้แล้ว นายบ้านนามว่าอสิพันธบุตรได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญพระธรรมเทศนาของพระองค์แจ่มแจ้งนัก ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระธรรมเทศนาของพระองค์แจ่มแจ้งนัก พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประกาศธรรมโดยอนกปริยาย ดุจหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางให้แก่คนหลงทาง หรือส่องไฟในที่มืดด้วยหวังว่า คนมีจักขุจักเห็นรูป ฉะนั้น ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์นี้ขอถึงพระผู้มีพระภาคเจ้ากับทั้งพระธรรมและภิกษุ สงฆ์ว่าเป็นสรณะ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าโปรดทรงจำข้าพระองค์ว่าเป็นอุบาสกผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะจนตลอดชีวิต ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป.

จบ ภูมกสูตรที่ ๖

แหล่งที่มา พระไตรปิฎก ฉบับมหาหมกฏา (ภาษาไทย) เล่มที่ ๒๙ พระสุตตันตปิฎก สังยุตตนิกาย สฬายตนวรรค เล่มที่ ๔ ภาคที่ ๑ (ต่อ) หน้าที่ ๑๘๙ - ๑๙๓